

kan man jo dog ikke faae andet Indtryk, end at Amtmanden har gjort nogle fornuftige Smaaforandringer, som Ministeriet har billiget, men bagved disse smaa Ord skjuler sig allerede meget store Misligheder fra vedkommende Amtmands Side, som Ministeren har erklæret for aldeles uberettigede. At Rigsdagen deraf skulde kunne se, hvorledes Tingen forholdt sig, vil Ministeren ikke for Alvor paastaae. Men, siger Ministeren, saa kunde Rigsdagen forlange Oplysninger; men Ministeren veed selv, hvor vanskeligt det har været at faae Oplysninger. Statsrevisionen har ikke haft dem (Afbrydelse af Justitsministeren); Statsrevisionen havde vistnok denne Sag under Behandling i Sommer. (Afbrydelse af Justitsministeren) Ja, Faktum er, at, da vi forlangte Oplysninger i Finantsudvalget, sagde Ministeren, at han ikke kunde sende dem, fordi Statsrevisionen skulde have dem, og først efterat Statsrevisionen havde erklæret at ville renoncere paa den Fornøjelse, vare vi saa lykkelige omfjeder at faae disse Oplysninger, saa nogen sær Tver for at staffe dem til Veie har Ministeren ikke udvist. Ved denne Skrivelse kan Ministeren ikke forsvare, at han har skjult det for Rigsdagen, denne Skrivelse er et Forsøg paa at gjøre saa Vidt som muligt ud af Sagen, et Middel til at lede Rigsdagens Opmærksomhed bort fra den, meget snarere, end til at henlede dens Opmærksomhed paa, hvilken grov Misligholdelse der har fundet Sted. At Amtmanden ikke har hele Skylden, at Veiret, Ukjendskab med Forholdene, en forkert lagt Plan og andre Ting har Skyld med deri, det har jeg aldrig bestridt; men, at der er en grov Misligholdelse fra Amtmandens Side og en stor Tilfidsættelse fra Ministerens Side af Rigsdagens Bevillingsmyndighed i dette Spørgsmaal ved at holde Rigsdagen borte fra denne Sag er aldeles utvivlsomt og kan ikke noksom gjentages, og meget alvorlig gjentages. Nu siger Ministeren, lad os lade alt dette ligge, saa meget er dog vist, at der ingen Grund er til at straffe Amtmanden. Ja, hvis jeg saa endda havde forlangt, at Amtmanden skulde straffes; men det har jeg ikke gjort. Jeg sagde, at der ingen Grund var til at belønne ham og det er det, Ministeren har gjort, han har dekoreret ham efter denne Bedrift. (Justitsministeren: Ikke for

den!). Ikke for den, ja det er vanskeligt at sige, hvad han da er bleven dekoreret for, (Afbrydelse af Justitsministeren) maasse, fordi han i 25 Aar har gjort noget Vignende (Justitsministeren: Denne Vigning har jo ikke staaet paa i 25 Aar.) Nei, den har kun staaet paa i 3 Aar ifstedetfor, at dens Opførelse skulde være fket i et. Saa siger Ministeren: Man kan ikke bestride, at det er i og for sig nyttige Foranstaltninger. Det er den samme Betragtningssmaade, som vi kjende fra det hele Regeringsystem; hver Gang en Vigning begyndes, skal den fuldendes med eller mod Rigsdagens Billigelse. Det indrømmer jeg strax, jaasnart Ministeren kommer ind paa den Betragtningssmaade: Der er ingen Grund for mig til at dable denne Amtmand, thi han har handlet efter samme Principer, som jeg gjør i Politiken, og saa siger jeg: Det er fuldstændig rigtigt, han skulde snarere have været Storkors af Dannebrog, men vil man ikke ind paa denne Betragtning, og respekterer man Bevillingsmyndigheden, kan det ikke noksom paatales, at der fra Embedsmændens Side har fundet grove Urdener Sted, og fra vedkommende Administrations Side hele Tiden saavel Mangel paa Tilsyn og energisk Optraeden som Mangel paa pligtfuldlig Alenighed ligeoverfor Rigsdagen og senere en aldeles ubegribelig Uensfældighed ved at dekorere denne Mand. Jeg tror, at disse Resultater maa man slaa fast, og jeg tror ikke, at Noget skal kunne modsiges mig deri.

Derefter gif Ministeren over til at omtale Horsens-Tugthussagen. Ministeren begyndte med at gjøre den Bemærkning, at Forhør kan ikke bruges til Bevis mod Folk; men jeg har heller ikke brugt dem som Bevis. Hvad jeg har benyttet af Forhørene, særlig mod den Maade, hvorpaa Inspektøren er bleven behandlet, det er ikke ensidige Anklager fra enkelte Forhørte, men det er derimod Anklager, som ikke ere blyne bestridte af vedkommende Anklagede eller som ligefrem ere godkjendte. Naar jeg f. Ex har citeret flere Dele af Forhøret, saa vare disse Dele enten Tilstaaelser fra Vedkommende selv, og i saa Tilfælde er der ikke mindste Tvivl om, at de ere rigtige, og heller ikke om, hvad jeg har citeret, for at vise, i hvilket Omfang Uhyerier have fundet Sted, navnlig fra Etman, Meester Vænder, osv. Dernæst er der